

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoP/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220203926
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4220203926.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: R. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno, dieťa rodičov: matka C. F.ová, nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. XXX, zastúpená: V. kancelária JUDr. Roman BLAŽEK, s.r.o., so sídlom Pohraničná 4, 945 01 Komárno, IČO: 36 721 123, a otec N. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX N. G. XXX, zastúpený: JUDr. Iveta Majlingová, advokátka so sídlom Pohraničná 7, 945 01 Komárno, IČO: XX 021 515, o návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 2. decembra 2020 č.k. 18P/178/2020-96, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutej časti týkajúcej sa určenia výživného, zročného výživného a v časti trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zveril maloletého R. do osobnej starostlivosti matky. Rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Otca maloletého dieťaťa zaviazal prispievať na výživu maloletého výživným v sume 100 eur mesačne od 14.08.2020 s povinnosťou platiť ho vždy do 15. dňa príslušného mesiaca vopred k rukám matky maloletého dieťaťa. Zaostalé výživné za obdobie od 14.08.2020 do 30.11.2020 v sume 358,06 eura uložil otcovi zaplatiť v mesačných splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným počnúc od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnaní s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 36 ods. 1, § 24 ods. 4, 62 ods. 2, 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

1.2. Zistil, že maloletý R. sa narodil rozvedeným rodičom. Rodičia uzavreli manželstvo XX.XX.XXXX, otec opustil spoločnú domácnosť, ktorú mali s matkou v dome u jej rodičov dňa XX.XX.XXXX, následne bolo manželstvo rodičov maloletého právoplatne rozvedené dňa 01.07.2020. Matka býva s maloletým v rodinnom dome u svojich rodičov. Na bývanie neprispieva. Je na rodičovskej dovolenke a poberá rodičovský príspevok vo výške 270 eur mesačne a prídavok na dieťa vo výške 24,95 eura mesačne. Matka má bežné výdavky na seba, je zdravá. Maloletý je zdravý a má výdavky primerané veku. Dieťa je kŕmené umelou výživou. Matka matky poberá invalidný dôchodok vo výške 305,50 eura mesačne a otec matky je zamestnaný s príjmom približne 600 eur mesačne. Výdavky na bývanie sú 153 eur mesačne za energiu. Otec na maloletého neprispel od narodenia žiadnym výživným, maloletého ešte nevidel, nejaví o neho zatiaľ záujem. Matku dieťaťa nekontaktoval. Matka podala trestné oznámenie na otca pre trestný čin zanedbania povinnej výživy. Matka predložila pracovné ponuky pre otca dieťaťa na jeho pracovnú

pozíciu autoelektrikár s možnosťou príjmu 800 eur až 1.200 eur. Otec maloletého býva v rodinnom dome u svojich rodičov. Otec je aktuálne evidovaný na ÚPSVaR Komárno ako uchádzač o zamestnanie, predtým bol zamestnaný od 01.04.2017 do 30.09.2020 ako pomocný stavebný robotník v obchodnej spoločnosti. Jeho priemerný mesačný príjem bol 460 eur v čistom. Pracovný pomer bol ukončený dohodou o skončení pracovného pomeru bez uvedenia dôvodu. Otec tvrdil, že prišiel o prácu, pretože pracoval v stavebníctve a vzhľadom na aktuálnu situáciu s pandemiou a tým, že ide zimné obdobie, o prácu prišiel z dôvodu znižovania stavu zamestnancov dohodou, ktorú mu predložil zamestnávateľ. Aktuálne otec poberá dávku v nezamestnanosti vo výške 270 až 280 eur mesačne v závislosti od dĺžky mesiaca, keďže ide o denný výmer dávky. Nevlastní žiadny majetok, nemá úvery ani pôžičky. Otec vyčíslil mesačné výdavky na stravu 120 eur, 20 eur na oblečenie, 23,50 eura za telefón, 10 eur mesačne za hygienické potreby a 50 eur mesačne prispieva rodičom na bývanie. Okrem toho je povinný splatiť súdom určené manželské výživné, ktoré bolo určené rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 12.11.2020 vo výške 150 eur mesačne, čo spolu za obdobie od uplatnenia nároku manželkou do rozvodu manželstva činí sumu 754,84 eura, ktorú je povinný zaplatiť do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Aktuálne mu ostáva zaplatiť ešte asi 600 eur, keďže už určitú čiastku mesačne hradil. Otec poukázal na to, že má celkové mesačné výdavky vo výške 250 eur a keď zaplatí zákonom stanovené výživné bude pod zákonom stanovenou hranicou svojho životného minima. Otec vyštudoval pracovnú pozíciu autoelektrikár, ale vo vyštudovanom odbore nemá prax, nepracoval v ňom. Vždy pracoval v oblasti stavebníctva. Od svojich 18. rokov bol sústavne zamestnaný. Otec na predložené pracovné ponuky zo strany matky argumentoval, že vo všetkých predložených ponukách práce sa vyžaduje kvalifikácia certifikovaných autoelektrikárov a v iných ponukách sa vyžaduje prax a v pneuservise musí mať odborné znalosti aj v inej oblasti.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že je potrebné upraviť rodičovské práva a povinnosti k maloletému, pretože rodičia maloletého spolu nežijú, nezabezpečujú spolu starostlivosť o maloletého. Od narodenia zabezpečuje starostlivosť o maloletého, ktorý je vo veľmi ťtľom veku a celodenne odkázaný na starostlivosť, výlučne matka. Otec sa o maloletého zatiaľ nezaujíma. Vzhľadom na tieto skutočnosti zveril maloletého do osobnej starostlivosti matky. Styk otca s maloletým neupravil, pretože rodičia sa nestýkajú, nekomunikujú, otec dieťa ešte nevidel. Rodičia nemajú zatiaľ predstavu ako sa vytvorí vzťah otca a dieťaťa. Vyživovaciu povinnosť otca k maloletému určil vo výške 100 eur mesačne od narodenia maloletého. Pritom vzal do úvahy možnosti, schopnosti, príjmové a pracovné otca maloletého, možnosti a schopnosti matky maloletého a odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Maloletý je v ťtľom veku, má pár mesiacov a výdavky na stravu, ošatenie, hygienické potreby zodpovedajúce veku. Maloletému je podávané umelé mlieko, čo zvyšuje mesačné výdavky na maloletého. Matka zabezpečuje výlučne osobnú starostlivosť o dieťa, pričom jej jediným príjmom je rodičovský príspevok. Otec je aktuálne nezamestnaný. Súd prvej inštancie neakceptoval otcom uvádzaný dôvod ukončenia pracovného pomeru (znižovanie stavu zamestnancov z dôvodu pandémie a príchodu zimy), k čomu poukázal na Zákonník práce. Vyslovil názor, že otec nepreukázal, že sa nevzdal príjmu a zamestnania bez dôležitého dôvodu. Preto neprihliadol na skutočnosť, že otcov príjem je aktuálne len dávka v nezamestnanosti, ale prihliadal na jeho potenciálne možnosti a schopnosti. Konštatoval, že otec je v produktívnom veku, nemá zníženú schopnosť vykonávať pracovnú činnosť, je schopný sa zamestnať a dosahovať príjem, z ktorého dokáže platiť výživné vo výške 100 eur mesačne. Od ukončenia stredoškolského vzdelania pracuje na pozíciách v stavebníctve, má niekoľkoročnú prax a skúsenosti, ktoré mu umožňujú dosahovať príjem určite vyšší ako je minimálna mzda, mal by byť schopný nájsť si aj za súčasných podmienok zamestnanie, kde bude dosahovať príjem aj 600 eur mesačne v čistom. Z úradnej činnosti z iných konaní mal za známe, že napríklad aj operátor vo výrobe vie dosiahnuť príjem 600 - 700 eur v čistom. Vzhľadom na to, že otec dlhodobo žije u svojich rodičov má tam aj nižšie výdavky na bývanie. Navyše neprihliadol na záväzok otca z titulu platenia manželského výživného, keďže svojím konaním sám zapríčinil vznik tohto dlhu. Ako manžel mal počas trvania manželstva vyživovaciu povinnosť k manželke, ktorá nepracovala a počas manželstva zostala tehotná, pričom túto vyživovaciu povinnosť neplnil. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti určil výživné vo výške 100 eur mesačne od narodenia dieťaťa 14.08.2020, pričom ako dôvod osobitného zreteľa pre spätné priznanie výživného zohľadnil skutočnosť, že určitý čas trvalo zotavenie a návrat matky do bežného života po pôrode. Zročné výživné za obdobie od 14.08.2020 do 30.11.2020 ustálil vo výške 358,06 eura, ako súčet pomernej časti výživného za mesiac august vo výške 58,06 eura (100 : 31 dní x 18 dní) a zo zaostalého výživného za mesiace september, október, november vo výške 300 eur (3mesiace x 100). Sumu zročného výživného povolil otcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s poukazom na § 232 ods. 4 Civilného sporového poriadku, pod následkami straty výhody splátok. O trovách konania rozhodol

podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Otec podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia výživného a zaostaleho výživného zmenil, zaviazal otca k plateniu výživného na maloleté dieťa v sume 40 eur mesačne od 14.08.2020 a žiadnemu z účastníkov nepriznal nemá nárok na náhradu trov konania. Tvrdil, že matka v návrhu odôvodnené potreby maloletého dieťaťa nevyčíslila a na pojednávaní dňa 02.12.2020 súd prvej inštancie nevykonal žiadne dokazovanie za účelom zistenia odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa. Konštatoval len, že na dieťa sú výdavky na stravu, ošatenie, hygienické potreby a umelé mlieko, čo podľa jeho názoru zvyšuje výdavky, avšak ich výšku neuviedol. Rozhodol tak bez zistenia skutkového stavu a rozhodnutie založil len na vlastných úvahách, pričom ani dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom neodôvodnil, z akého dôvodu považoval za primeranú čiastku 100 eur mesačne na maloleté dieťa. Poukázal na svoje majetkové pomery, ktoré súd prvej inštancie zistil, ale napriek tomu skonštatoval, že otec je schopný dosahovať príjem 600 až 700 eur mesačne, hoci takýto záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže aj keď bol zamestnaný dosahoval príjem len 460 eur. Namietal, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní nebral do úvahy súčasnú situáciu na pracovnom trhu, ktorá je dôsledkom pandémie. Zopakoval svoju argumentáciu z konania pred súdom prvej inštancie o dôvodoch skončenia pracovného pomeru. Tvrdil, že okrem tejto vyživovacej povinnosti, mu bola určená povinnosť platiť príspevok na rozvedenú manželku vo výške 60 eur mesačne. Potom mu zostáva na obživu suma 90 eur mesačne, čo je pod hranicou existenčného minima, a bude vystavený stavu hmotnej núdze a následkom neplnenia vyživovacej povinnosti. Navyše je ešte povinný zaplatiť aj zostatok zaostaleho výživného z konania o určenie výživného na manželku v sume 600 eur v jednej sume do 24.02.2021. Tvrdil, že zo zistených skutočností je zrejmé, že životná úroveň matky je vyššia, než životná úroveň otca maloletého dieťaťa a rovnako je vyšší aj jej čistý príjem a súd prvej inštancie tieto skutočnosti nezohľadnil ani sa nimi v odôvodnení nezaoberal. Tvrdil, že na výživnom na maloleté dieťa už zaplatil sumu 150 eur (5 x 30 eur za mesiace august, september, október, november a december 2020) po tom, ako matka ešte pred rozhodnutím súdu o výživnom podala na neho trestné oznámenie pre neplnenie vyživovacej povinnosti.

3. Matka vo vyjadrení k odvolaniu navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok, ako vecne správny, potvrdil. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, dôkazy správne vyhodnotil a spravodlivo rozhodol. Otec má možnosť sa zamestnať, o čom svedčí inzercia voľných pracovných miest, keby otec chcel, prácu by určite našiel, aj keď nemá prax v každej činnosti. Potvrdila, že otec jej poukázal 150 eur, na poštovom poukaze však dlh nešpecifikoval, preto platbu považovala ako plnenie manželského výživného.

4. Kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, neviazaný rozsahom odvolania (§ 65 CMP), neviazaný dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), prejednal odvolanie otca bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 68 CMP). Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny právny záver, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia výživného, zročného výživného a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je upravené v Civilnom mimosporovom poriadku. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8.1. V predmetnej veci sa navrhovateľka domáhala zverenia maloletého dieťaťa do svojej výchovy a opateru a určenia vyživovacej povinnosti otca k maloletému vo výške 100 eur mesačne odo dňa

narodenia dieťaťa. Dôvodila, že s otcom boli manželia, manželstvo bolo rozvedené. S manželského vzťahu sa narodil maloletý R., na ktorého výživu otec dobrovoľne neprispieva.

8.2. Otec súhlasil so zverením dieťaťa matke, nesúhlasil však s výškou výživného a navrhoval určiť výživné vo výške 40 eur mesačne. Tvrdil, že do 30.08.2020 bol zamestnaný ako pomocný stavebný robotník s čistým príjmom 460 eur mesačne, a v súčasnosti je nezamestnaný a poberá podporu v nezamestnanosti. Matke platil výživné do rozvodu a teraz od neho požaduje príspevok na výživu rozvedenej manželky.

8.3. Súd prvej inštancie zveril maloletého R.a do osobnej starostlivosti matky. Rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Otca maloletého dieťaťa zaviazal prispievať na výživu maloletého výživným v sume 100 eur mesačne od 14.08.2020 s povinnosťou otca platiť ho vždy do 15. dňa príslušného mesiaca vopred k rukám matky. Zaostané výživné za obdobie od 14.08.2020 do 30.11.2020 v sume 358,06 eura uložil otcovi zaplatiť v mesačných splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným počnúc od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok pre omeškanie s plnením čo i len jednej splátky. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Na základe odvolania otca bol rozsudok v časti týkajúcej sa určenia výživného, zročného výživného a v časti trov konania, ako výroku záväzného, predmetom skúmania odvolacím súdom.

9. Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností a možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

10. Podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine, výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

11. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

12. Odvolací súd posudzujúci rozsudok v napadnutej časti z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutočného stavu a citovaných zákonných ustanovení, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie v danej veci považoval za rozhodujúce potreby maloletého dieťaťa a schopnosti, možnosti a majetkové pomery oboch rodičov. Po vykonanom dokazovaní správne vyhodnotil zistený skutočný stav a vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa v rozsudku vyporiadal zo všetkými relevantnými tvrdeniami otca, ktorými argumentoval proti návrhu na určenie výživného v požadovanej výške. Na základe zisteného skutočného stavu dospel k záveru, že odôvodneným potrebám maloletého dieťa, ktoré je v útlom veku, zodpovedá výživné vo výške 100 eur, ktoré považoval za primerané aj schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom otca. Odvolací súd sa s uvedeným záverom v plnom rozsahu stotožnil. Súd prvej inštancie správne vypočítal aj zročné výživné, ktoré otcovi uložil zaplatiť v splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným, pod stratou výhody splátok pre nezaplatenie čo i len jednej splátky riadne a včas. Správne bolo aj rozhodnutie o trovách konania podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, keďže vo veci ide o konanie podľa Civilného mimosporového poriadku, ktorý stanovuje, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak, pričom žiadne ustanovenie upravujúce nárok na náhradu trov konania podľa CMP na danú vec nedopadá. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v napadnutej časti dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov rozsudku v napadnutej časti ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že výživné určené dieťaťu slúži na uspokojovanie všetkých životných potrieb potrebných pre jeho všestranný telesný a duševný vývoj. Pre dieťa v útlom veku, ako je maloletý R., ide predovšetkým o výdavky na stravu, ošatenie a hygienu, netreba však opomíňať aj výdavky na potrebnú výbavičku pre dieťa, ako je postieľka, vanička, kočík a podobné veci, ktoré je nevyhnutné nakúpiť často už pred narodením

dieťaťa, prípadne bezprostredne po jeho narodení. Odôvodnené potreby dieťaťa sú bezprostredne ovplyvňované schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi rodičov. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov väčšie, odôvodnenými sú potreby dieťaťa, ktoré sice nie sú nevyhnutné, ale so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu sú prospešné pre všestranný vývoj dieťaťa. Ak sú reálne možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov obmedzené, sú odôvodnenými potrebami len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú základnú mieru všetkých potrieb nevyhnutných pre život kultúrneho človeka. V súvislosti so schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi rodičov má osobitný význam ustanovenie § 75 ods. 1 druhá veta Zákona o rodine, podľa ktorého na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. V danej veci je zrejmé, že matka na materskej dovolenke, venuje dieťaťu osobnú starostlivosť, z ktorého dôvodu sa na jeho výžive finančne nemôže podieľať. To odôvodňuje zvýšené nároky na plnenie vyživovacej povinnosti otcom. Otec sa vzdal zamestnania, v ktorom dosahoval príjem, pričom ako dôvod uvádzal znižovanie stavu zamestnancov pre nedostatok práce v súvislosti s Covid-19 krízou, či pre blížiacu sa zimu, svoje tvrdenia však nepreukázal. Preto súd prvej inštancie správne vychádzal z predloženej dohody o skončení pracovného pomeru a konštatoval, že otec ukončil pracovný pomer dohodou bez uvedenia dôvodu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie pri rozhodovaní o určení vyživovacej povinnosti otca k maloletému synovi nevychádzal len z výšky jeho podpory v nezamestnanosti, ale aj z príjmu, ktorý by mohol dosahovať, pokiaľ by využil svoj potenciál daný dosiahnutým stredoškolským vzdelaním a niekoľkoročnou praxou v stavebníctve, a našiel si zamestnanie napríklad ako operátor vo výrobe. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie plne stotožňuje.

14. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 3 CSP zaoberal podstatnými námietkami otca uvedenými v odvolaní. K tvrdeniu otca, podľa ktorého matka v návrhu nevyčíslila odôvodnené potreby maloletého dieťaťa a súd prvej inštancie k nim nevykonala žiadne dokazovanie, odvolací súd uvádza, že v súdnom konaní o určenie výživného nie je možné ani potrebné preukazovať každý jednotlivý výdavok dieťaťa, osobitne nie bežný výdavok, akým je strava, ošatenie, či hygiena. Nie je totiž sporné, že ide o dieťa v útlom veku, ktoré má potreby spojené najmä so stravovaním, ošatením a hygienou, považované za bežné výdavky malého dieťaťa. Pokiaľ otec namietal voči výške určeného výživného, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, považoval určenú výšku 100 eur mesačne za primeranú potrebám maloletého R.a, keďže matka sa na jeho výžive finančne nepodíela a venuje mu predovšetkým osobnú starostlivosť, čo odôvodňuje zvýšené nároky na plnenie vyživovacej povinnosti otcom. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou otca voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého je v jeho schopnostiach dosahovať vyšší príjem (600 až 700 eur mesačne). Súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri určení príspevku otca na výživu maloletého syna prihliadal jednak na skutočnosť, že otec sa vzdal zamestnania bez dôvodu a jednak na schopnosti otca dosahovať vyšší príjem, vzhľadom na jeho vzdelanie a prax. Bez ohľadu na schopnosti otca, aj podľa názoru odvolacieho súdu sa otec vzdal posledného zamestnania bez dôvodu, pričom aj z príjmu 460 eur by dokázal určenú vyživovaciu povinnosť plniť. Pokiaľ otec poukazoval na súčasnú situáciu na pracovnom trhu a pandémie, a tvrdil, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní uvedené skutočnosti nebral do úvahy, s uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožnil, keďže súd prvej inštancie správne vychádzal zo svojich zistení z iných konaní, z ktorých mal vedomosť o súčasnej situácii na pracovnom trhu. Ani námietky otca súvisiace s jeho vyživovacou povinnosťou voči rozvedenej manželke, ako i doposiaľ nesplnenú povinnosť zaplatiť zročné výživné manželke do rozvodu, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Nedoplatok si otec spôsobil sám, keďže dobrovoľne neplnil vyživovaciu povinnosť voči manželke, hoci v čase vzniku vyživovacej povinnosti ešte pracoval. Rovnako tak otec dobrovoľne neplnil vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi odo dňa jeho narodenia. Nie je možné prisvedčiť tvrdeniu otca, podľa ktorého životná úroveň matky je vyššia, než jeho, a vyšší je aj jej čistý príjem. Matka poberá rodičovský príspevok, iný príjem nemá, keďže sama zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloletého. Na druhej strane možnosti a schopnosti otca zabezpečiť si vyšší príjem sú ďaleko väčšie, je len potrebné, aby prevzal zodpovednosť za seba, aj za svojho malého syna, a snažil sa dosiahnuť taký príjem, ktorý bude postačovať na zabezpečenie jeho vlastných potrieb, ako i potrieb osôb, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť. Pokiaľ otec v odvolaní tvrdil, že na výživnom na maloleté dieťa už zaplatil sumu 150 eur (5 x 30 eur za mesiace august, september, október, november a december 2020), uvedené tvrdenie matka poprela, ani nevyplývalo z priloženého podacieho lístka (č.l. 104), preto ho odvolací súd nezohľadnil.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutej časti týkajúcej sa určenia výživného, zročného výživného a v časti trov konania ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

16. Podľa § 57 CMP o nároku na náhradu trov, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh. Úspešná navrhovateľka v odvolacom konaní nežiadala priznať náhradu trov konania podľa § 55 CMP. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Vo veci ide o konanie podľa Civilného mimosporového poriadku, ktorý stanovuje, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak, pričom žiadne ustanovenie upravujúce nárok na náhradu trov konania podľa CMP na danú vec nedopadá.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).